

[Birthe Wetlesen.]

mennesker, der nok selv skal finde ud af, hvor meget der bør anvendes på løsningen af de foreliggende opgaver, i dette tilfælde på udsmykningen? Måske er der et ønske om at opdrage befolkningen til at vise bedre kunstforståelse, men denne indstilling er efter min opfattelse ganske misforstået. Lad dog det enkelte menneske ud fra sine forudsætninger selv danne sig sin egen mening, også for så vidt angår kunst. Det er ikke og må aldrig blive statens opgave at være formynder og skolemester for den danske befolkning.

Lovforslagets punkt 2 ser vi på med større velvilje. Mit parti finder det rimeligt, at ældre, fortjente kunstnere, der gennem et langt liv uden nogen sikkerhed for alderdommen virkelig har ydet en kunstnerisk indsats af blivende værdi, og som har understøttelse behov, også får en sådan understøttelse. Men da vi ikke kan medvirke til gennemførelse af lovforslagets punkt 1, må vi afvente udvalgsbehandlingen, før vi tager endelig stilling til hele lovforslaget.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Jeg takker de ærede ordførere for deres indlæg.

Der var jo, da vi gennemførte loven, skepsis over for det, der her skete. Det er glædeligt at se, at bl. a. venstre og det konservative folkeparti nu stiller sig forstående over for denne lovgivning i erkendelse af, at den forvaltning, der er sket, har været sober og saglig, og at lovgivningen har virket efter sin hensigt.

Jeg ville tro, at vi gennem en udvalgsbehandling vil kunne nå frem til enighed om affattelsen af denne lovgivning eller i hvert fald sådan, at der kun kommer til at være ganske små divergencer mellem os.

Der har jo navnlig været talt om kommunernes udsmykning med kunst. Vi, der har deltaget i kommunalpolitisk arbejde, ved, at de kulturelle bevillinger kommer sidst, og i tilfælde af økonomisk nedgang er det de bevillinger, der stryges først. Mange kommunalbestyrelser betragter kunst som pynt og ikke som tilfredsstillelse af et behov, og resultatet er blevet en række alt for fattige bymiljøer.

Den økonomiske og sociale aktivitet — det vil jeg gerne sige til de uafhængiges

repræsentant — har jo sin målsætning i det kulturelle. Hvorfor arbejder vi? Vi arbejder vel bl. a. for at kunne realisere det at leve et rigere menneskeliv, og dette sidste kan for adskillige menneskers vedkommende kun lade sig gøre, såfremt der er adgang til kunst. Det er kunsten, der fortolker vor tilværelse, giver den større dybde. Men i mange kommuner er der ingen som helst kunst, ingen umiddelbar adgang til denne del af det kulturelle liv; børn og unge ser ikke kunst, ved knap, hvad det drejer sig om. Vi taler så ofte om at føre kunsten ind i hverdagen. Hvis vi lader blikket glide hen over en række kommuner, deres parker, deres anlæg, deres torve, møder der os faktisk et trist billede, og det skyldes i meget vidt omfang misforståelse fra de pågældende kommunalbestyrelses side. De tror, at de har gjort det helt rigtigt, når de har tilfredsstillet det nærmestliggende økonomiske behov; men det er jo ikke i det lange løb tilstrækkeligt.

Jeg har nu altså foreslået, at der ydes indtil $\frac{3}{4}$ til kommunerne. Det ærede medlem hr. Weikop var inde på den tanke, at man altid burde yde disse $\frac{3}{4}$ af beløbet, sådan at kommunerne på forhånd vidste, hvor meget der kunne fås, og sådan at der altså ikke skulle være tale om skøn i det enkelte tilfælde, om hensyn til kommunens økonomi, kunstværkets pris o. s. v. Jeg vil gerne lade denne tanke indgå i udvalgets arbejde og nærmere drøftelse, idet jeg stiller mig meget lydhør over for tanken.

Det ærede medlem hr. H. Larsen (Bjerre) var inde på den tanke, at loven burde revideres på et tidligere tidspunkt, og det kan jo godt tænkes, at der bliver et stærkere træk fra kommunernes side, således at det er rimeligt at revidere loven noget tidligere. Også det skal jeg gerne være med til at drøfte nærmere i det kommende udvalg.

Det ærede medlem frk. Helga Pedersen gik ind for en fordomsfri behandling af lovforslaget, men mente, at der måtte vises nogen tilbageholdenhed ved udsmykning af bestående bygninger. Der har på dette punkt vist sig faktisk at være en svaghed i loven, da vi nu og da kunne ønske at udsmykke ambassader, amtmandsboliger o. lign., men ikke har haft nogen helt fri adgang til det, fordi vi ikke kan få tilstrækkeligt med kunstværker frem fra de sam-